

det nemlig, at „Fiskefartøjer, Fiskeredskaber, Hyttefade og lignende til Fiskeri, Fiskehandel eller Behandling og Konservering af Fisk hørende Genstande, der efter at være gaaede tabt for danske Ejere indrive paa Forstranden, udleveres Ejerne til fri Raadighed, naar disse for Politimesteren godtgøre deres Berettigelse, uden anden Udgift end en af Politimesteren fastsat billig Godtgørelse for Bjergningen.“ Det er en Bestemmelse af overordentlig stor Betydning for Fiskerne. Forholdet har nemlig tidligere været det, at naar f. Eks. deres Hummertejner have revet sig løs og ere drevne ind paa Stranden, enten paa Fiskerens egen Strandkyst eller paa en fremmed Strand, og der ere blevne bjergede, have Bjergerne ofte søgt at hævde sig Ret til det bjergede Gods, og Fiskerne have i flere Tilfælde ikke kunnet komme i Besiddelse af deres Ejendele uden ved Køb. Den ny Bestemmelse, der tager Sigte paa at sikre Fiskerne deres Ejendele, naar de løsrive sig, er af overordentlig stor Betydning og vil sikkert vække almindelig Glæde hos Fiskerne.

At det er foreslaaet, at Bjergningslønnen regelmæssigt vil kunne sættes til Halvdelen af det bjergede Gods' Værdi, er ogsaa et meget betydeligt Fremskridt, som i høj Grad maa anerkendes, og ligeledes, at Fristen for Ejerens Paakrav er indskrænket til en rimelig Tid. I det hele og store betegner dette Lovforslag en Række meget betydelige Ændringer, og navnlig det Sigte, man ved Udarbejdelsen af Lovforslaget har taget paa i saa stor Udstrækning som muligt i Loven at fastsætte bestemte Regler baade for Bjergningen og Bjergningslønnen, er af umaadelig Betydning.

Skønt jeg saaledes i det store og hele kun kan udtale min Glæde over Lovforslaget, er der dog et Par Punkter, overfor hvilke jeg staar noget tvivlende. Der er saaledes en Bestemmelse i Lovforslagets § 3, der siger, at „enkeltvis i Søen bjergede Stykker Vraggods og Drivtømmer, hvis Værdi efter Politimesterens Skøn ikke overstiger 10 Kr., tilfalder Bjergeren. Er det bjergede af større Værdi, har Finansministeriet Ret til at overlade Bjergerne det, naar Omstændighederne tale derfor.“ Jeg staar her noget tvivlende overfor Drivtømmer. Det forekommer mig, at man med Hensyn til dette specielle Gods maatte kunne træffe Bestemmelser, der vilde kunne imødekomme Bjergerne noget mere. Der bør skelnes mellem Drivtømmer, som bjer- ges indenfor Søterritoriet eller driver ind paa Stranden, og Drivtømmer, som bjer-

ges udenfor Søterritoriet. Der er i Nord-søen særlige Forhold, der ville kunne belyses ved et enkelt Eksempel. I Sommer var der en Fiskerbaad fra Løkken, som gik 4 Mil til Søs for at sætte Sildegarn. Efter at Fiskerne have faaet Motorer, kunne de gaa længere til Søs, end de før plejede, og der langt ude paa Søen kan man lige saa vel finde Drivtømmer som nærmere Land. Denne Baad gik altsaa 4 Mil til Søs, og der ude i Søen fandt den en Mængde Drivtømmer, der bestod af Bræder, som vare bundne sammen med Tov, og hver Bunke indeholdt adskillige Tylvter. Nu siger det sig selv, at for det første var det meget farligt at bevæge sig paa dette Sted, hvor der flød en saadan Mængde Drivtømmer, og for det andet kunde Fiskerne selvfølgelig ikke risikere at udsætte de dyre Sildegarn for at blive splittede af dette Drivtømmer. Baaden tog derfor, for ikke at sejle helt for-gæves, en af disse Tømmerbunker paa Slæb hjemad, idet Fiskerne mente, at da de havde bjerget det saa langt til Søs, maatte de ogsaa kunne gøre Krav paa at faa det til Eje. De indgav i den Henseende Ansøgning til Ministeriet, men Ansøgningen blev nægtet, saa at de ikke fik Lov at beholde det bjergede Gods, hvad de vel heller ikke kunde i Henhold til de bestaaende Love. Det forekommer mig imidlertid, at man kunde gøre en Undtagelse for det Drivtømmer, der opfiskes udenfor Søterritoriet, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Statskassen slet ikke vilde lide noget Tab derved. Sagen er nemlig, at hvis saadant Gods ikke indbjergeres paa vore Kyster, driver det over i de svenske og norske Skærgaarde, hvor der opfiskes Masser af Drivtømmer. Hvis det derimod opfiskes og bjergeres i Land paa vore Kyster, faar Statskassen i alt Fald Tolden deraf, medens den, hvis det driver i Land paa fremmede Kyster, ingen Verdens Ting faar. Et tredje Moment er, at naar Fiskerne ikke kunne faa mere end Halvdelen af Værdien af det bjergede Gods, og de i mange Tilfælde skulle vente i lang Tid, inden det i Land bjergede Gods bliver solgt ved Auktion, undertiden maaske saa længe, at Godset, hvis det er pløjede eller strøgne Brædder, har taget Skade, risikerer man, at Fiskerne mene, at det ikke kan lønne sig for dem at drage det i Land, og derved gaar saavel Tolden for Statskassen som Fortjenesten for Fiskerne tabt. Af disse forskellige Grunde mener jeg, der ikke vilde være nogen Fare ved, at man vedtog en Undtagelsesbestemmelse om, at Drivtømmer, som opfiskes